

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoR/4/2023
Identifikačné číslo spisu:	4118208714
Dátum vydania rozhodnutia:	23.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4118208714.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci umiestneného C. Ď., nar. XX. R. XXXX, bytom E. XX, M., zastúpenom advokátom Mgr. Michalom Ferčákom, so sídlom Bernolákova 1652, Topoľčany, za účasti zdravotníckeho zariadenia: Fakultná nemocnica Nitra, so sídlom Špitálska 6, Nitra, IČO: 17 336 007, o prípustnosti prevzatia do zdravotníckeho zariadenia, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 13Pu/16/2018, o dovolaní umiestneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. augusta 2021 č.k. 9CoP/31/2021-156, v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Nitre z 8. februára 2023 č.k. 9CoP/31/2021-202, takto

rozhodol:

M e n í napadnuté uznesenie Krajského súdu v Nitre z 31. augusta 2021, č.k. 9CoP/31/2021-156, v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Nitre z 8. februára 2023, č.k. 9CoP/31/2021-202, tak že prevzatie umiestneného C. Ď.Š., nar. XX. R. XXXX, bytom E. XX, M., do zdravotníckeho zariadenia: Fakultná nemocnica Nitra, so sídlom Špitálska 6, Nitra, IČO: 17 336 007, ku ktorému došlo dňa 26. júla 2018, bolo neprípustné.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

1.1. Dňa 26. júla 2018 doručila Fakultná nemocnica Nitra - psychiatrická klinika, so sídlom Špitálska 6, Nitra, IČO: 17 336 007 (ďalej len „zdravotnícke zariadenie“) Okresnému súdu Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) písomné hlásenie o tom, že v ten deň prijali pacienta C. Ď. do ich zdravotníckej starostlivosti bez jeho súhlasu.

1.2. Súd prvej inštancie uznesením z 30. júla 2018 vyslovil, že k prevzatíu C. Ď. do ústavu zdravotníckej starostlivosti došlo zo zákonných dôvodov. Na odvolanie umiestneného C. Ď. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 30. apríla 2019 uznesenie súdu prvej inštancie z 30. júla 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že v konaní umiestneného C. Ď. v zmysle ustanovenia § 260 CMP nevypočul sudca ale vyšší súdny úradník a tým bolo porušené základné právo účastníka konania na spravodlivý proces.

2.1. Súd prvej inštancie v poradí druhým uznesením z 22. apríla 2021 č.k. 13Pu/16/2018-124, v spojení

s opravným uznesením súdu prvej inštancie z 11. januára 2023, č.k. 13Pu/16/2018-198, vyslovil, že k prevzatíu umiestneného C. Ď. do zdravotníckeho zariadenia dňa 26. júla 2018 došlo zo zákonných dôvodov. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie výsluchom umiestneného C. Ď., výsluchom zástupcu Psychiatrickej kliniky Fakultnej nemocnice ako i oboznámením v súdnom spise sa nachádzajúcich listinných dôkazov. Vzhľadom na vykonané dokazovanie podľa súdu prvej inštancie boli splnené všetky zákonné podmienky uvedené v § 6 ods. 9 písm. d) zákona č. 576/2004 Z. z., za ktorých môže byť pacient do ústavu zdravotníckej starostlivosti prevzatý bez jeho súhlasu, resp. jeho súhlas s hospitalizáciou nie je potrebný.

3. Na odvolanie umiestneného C. Ď. odvolací súd uznesením z 31. augusta 2021, č.k. 9CoP/31/2021-156, v znení opravného uznesenia z 8. februára 2023, č.k. 9CoP/31/2021-202, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Dôvodil, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil. Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil ako neopodstatnené. Predovšetkým konštatoval, že súd prvej inštancie po tom ako mu odvolací súd uznesením z 30. apríla 2019, sp. zn. 9CoP/20/2019, zrušil jeho predchádzajúce uznesenie z 30. júla 2018, č.k. 13Pu/16/2018-9, postupoval v súlade s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, a to nariadením pojednávania (v dňoch 30. januára 2020, 2. marca 2021, 22. apríla 2021), na ktorom bol umiestnený C. Ď. vypočutý a vykonaným dokazovaním vo veci, došlo k zhojeniu nedostatku vyčítaným odvolacím súdom, spočívajúcim v tom, že umiestneného v zmysle § 260 CMP nevypočul sudca, no vyšší súdny úradník.

4.1. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal umiestnený (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie prípustnosť, ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP, keď podľa umiestneného mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolaciemu súdu navrhol, aby zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4.2. Podľa umiestneného uznesenie odvolacieho súdu bolo nedostatočne odôvodnené, a preto nezákonné, arbitrárne, svojvoľné a nepreskúmateľné. Konkrétne namietal, že hoci sám odvolací súd poukázal na skutočnosť (zásadu), že je neprípustné rozhodovať o tak závažnom zásahu do slobody človeka, akým je obmedzenie osobnej slobody, len „od stola“, a zároveň pripomenul, že cieľom výsluchu je zistenie názoru umiestnenej osoby, a to priamo na základe vnemov sudcu, no potom v rozpore s uvedenými východiskami odvolací súd skonštatoval, že následným postupom súdu prvej inštancie, po zrušení uznesenia zo dňa 30. júla 2018 č.k. 13Pu/16/2018-9, a to nariadením pojednávania (v dňoch 30. januára 2020, 2. marca 2021, 22. apríla 2021), na ktorom bol dovolateľ vypočutý, došlo k zhojeniu nedostatku spočívajúcim v tom, že ho ako umiestneného v zmysle § 260 CMP pôvodne nevypočul sudca, ale vyšší súdny úradník. Výsluch podľa § 260 ods. 1 a 2 CMP mal umožniť sudcovi rozhodovať nie iba na základe diagnostických záverov lekárov, ale na základe vlastného subjektívneho vnímania jeho správania. Podľa umiestneného C. Ď. mu táto možnosť bola prvotným pochybením súdu fakticky natrvalo odňatá a následné výsluchy, realizované s odstupom mnohých mesiacov, nemohli sudcovi poskytnúť dostatočný podklad na subjektívne vnímanie jeho správania sa bezprostredne po prijatí do zdravotníckeho zariadenia. Preto mu nie je zrejmé a z napadnutého uznesenia ani nevyplýva, akým reálnym spôsobom mohlo nariadenie pojednávania dňa 30. januára 2020, dňa 2. marca 2021 alebo dňa 22. apríla 2021 (presnejšie jeho výsluchy na nich) poskytnúť súdu dostatočný podklad na subjektívne vnímanie jeho správania v období bezprostredne nasledujúcom po obmedzení jeho osobnej slobody dňa 26. júla 2018. Súd prvej inštancie tak vlastným procesným pochybením znemožnil, aby v relevantnom čase subjektívne vnímal správanie umiestneného, ktoré malo byť dôvodom obmedzenia jeho osobnej slobody. Výsluch vykonávaný s odstupom niekoľkých mesiacov sa potom minul cieľu, ktorý mal byť dosiahnutý výsluchom umiestnenej osoby bezprostredne (do piatich dní) po obmedzení jej osobnej slobody, teda umožniť sudcovi subjektívne vnímať nielen obsah lekárskeho nálezu, či vyjadrenia ošetrojúceho lekára, ale aj samotné správanie umiestneného neskrývané plynutím času. Jeho dodatočne realizované výsluchy v tomto kontexte smerovali skôr k formálnemu naplneniu zákona, než k dosiahnutiu jeho reálneho účelu.

4.3. Podľa dovolateľa z napadnutého uznesenia (ktoré tvorí jeden celok s uznesením súdu prvej inštancie) nevyplývajú odpovede na podstatné otázky, a to ako konkrétne ohrozoval seba alebo svoje

okolie, alebo aké vážne zhoršenie zdravotného stavu mu hrozilo, ktoré by zakladali prípustnosť jeho nedobrovoľného prevzatia do zdravotníckeho zariadenia (§ 6 ods. 9 písm. d) zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti). Povinnosťou súdu bolo zistiť, či dňa 26. júla 2018 bol osobou, ktorá v dôsledku duševnej choroby alebo s príznakmi duševnej poruchy ohrozuje seba alebo svoje okolie, alebo ktorej hrozí vážne zhoršenie jej zdravotného stavu aj v kontexte čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a ktorá je bližšie vyjadrená v tzv. Winterwerpových kritériách, poukázal pritom na nález III. ÚS 199/2020-51, v ktorom sa ústavný súd venoval účelu konania a rozhodovania o prípustnosti prevzatia a držania v zdravotníckom zariadení.

5. K dovolaniu umiestneného sa písomne vyjadrilo zdravotnícke zariadenie prostredníctvom ošetrojúcich lekárov. Vo svojich podaniach zrekapitulovali už v konaní prezentované okolnosti hospitalizácie dovolateľa.

6. Na konanie o prípustnosti prevzatia a držania v zdravotníckom zariadení, ktoré sa od 1. júla 2016 prejednávajú a rozhodujú podľa zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), sa v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 CMP použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 CSP) osoba oprávnená na podanie dovolania, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie umiestneného je dôvodné.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti určitému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní (§ 440 CSP).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa stranám znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4Cdo/140/2019 alebo sp. zn. 4Cdo/120/2019).

11. Dovolateľ v dovolaní namietal, že postupom súdov nižších inštancií mu bolo odňaté právo na spravodlivý proces v zmysle písm. f) CSP. Konkrétne, vadu podľa § 420 písm. f) CSP vzhliadal v tom, že v prvotnej fáze konania (teda pred vydaním súdu prvej inštancie 30. júla 2018 č.k. 13Pu/16/2018-9) nebol vypočutý podľa 260 CMP sudcom, no vyšším súdnym úradníkom. Uvedeným postupom došlo k takému pochybeniu, ktoré nebolo možné zhojiť výsluchom dovolateľa na pojednávaniach dňa 30. januára 2020, dňa 2. marca 2021 alebo dňa 22. apríla 2021 v neskorších fázach konania, teda po tom ako odvolací súd po zrušení vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie, práve z uvedeného dôvodu - že výsluch nerealizoval sudca, no vyšší súdny úradník.

12. Konanie o prípustnosti prevzatia a držania v zdravotníckom zariadení je upravené v treťom diele CMP, a to v ustanoveniach § 252 až § 271 CMP. Zdravotnícke zariadenie, v ktorom je osoba umiestnená z dôvodov uvedených v osobitnom predpise (ďalej len „umiestnený“), je povinné oznámiť

súdu do 24 hodín prevzatie umiestneného bez jeho informovaného súhlasu. Oznamovaciu povinnosť má zdravotnícke zariadenie aj vtedy, ak umiestnený svoj informovaný súhlas odvolá, a to do 24 hodín od odvolania informovaného súhlasu (§ 253 ods. 1 CMP). Umiestneného súd poučí o jeho procesných právach a povinnostiach, najmä o práve zvoliť si zástupcu. Poučenie podľa odseku 1 súd uskutoční spôsobom, ktorý zohľadňuje zdravotný stav umiestneného (§ 258 ods. 1, 2 CMP). Súd umiestneného vyslúchne. Výsluch umiestneného súd uskutoční spôsobom, ktorý je vhodný a primeraný s ohľadom na zdravotný stav. Ak je výsluch na ujmu zdravotného stavu, možno od výsluchu upustiť. Súd v takom prípade umiestneného vzhliadne. Ak o to požiada umiestnený, vyslúchne ho súd vždy (§ 260 ods. 1 až 3 CMP).

13. Hmotnoprávne podmienky na obmedzenie osobnej slobody bližšie ustanovuje zákon, konkrétne § 6 ods. 9 písm. d) zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého informovaný súhlas sa nevyžaduje v prípade ambulantnej starostlivosti alebo ústavnej starostlivosti, ak ide o osobu, ktorá v dôsledku duševnej choroby alebo s príznakmi duševnej poruchy ohrozuje seba alebo svoje okolie, alebo ak hrozí vážne zhoršenie jej zdravotného stavu.

14. Možno konštatovať, že dovolateľom namietané pochybenie spočívajúce v tom, že výsluch umiestneného podľa § 260 CMP nebol realizovaný sudcom ale vyšším súdnym úradníkom z pohľadu možnosti jeho nápravy ďalším postupom v konaní už dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi posudzoval. Konkrétne v uznesení z 30. mája 2022, sp. zn. 2Cdo/154/2021, ktoré bolo aj ako rozhodnutie zásadného významu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 57/2022. Jeho prvá veta znie: „V prípade, ak výsluch, resp. vzhliadnutie umiestneného v zmysle § 260 Civilného mimosporového poriadku neboli realizované sudcom, ale vyšším súdnym úradníkom, túto procesnú vadu nie je možné konvalidovať výsluchom vykonaným dodatočne, po uplynutí zákonnej 5-dňovej lehoty v zmysle § 262 Civilného mimosporového poriadku.“

15. Bližšie možno poukázať i na nosné dôvody uvedeného rozhodnutia (bod 41.1. uvedeného rozhodnutia): „Dovolací súd má za to, že nerealizovaním prvotného výsluchu umiestneného procesne správnym spôsobom v zmysle § 262 CSP bolo umiestnenému znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že účastníkovi bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva, je nevyhnutné posudzovať samotnú intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti samotného účastníka namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu. Umiestnením pacienta do zdravotníckeho zariadenia bez jeho súhlasu, dochádza k zásahu do jeho ústavného práva na osobnú slobodu. Vzhľadom na uvedené je preto potrebné, aby pri rozhodovaní o tom, či k nedobrovoľnej hospitalizácii pacienta došlo zo zákonných dôvodov, bol umiestnený v zdravotníckom zariadení prvotne vypočutý, resp. vzhliadnutý sudcom, ktorý tak vlastným pozorovaním získa autentické poznatky o umiestnenom, čím si vytvorí dostatočný podklad pre úvahu o zákonnosti tohto umiestnenia. V prejednávanej veci tento prvotný výsluch, resp. vzhliadnutie umiestneného bol vykonaný v rozpore s ustanovením § 262 CSP, nakoľko nebol realizovaný sudcom, ale vyšším súdnym úradníkom a taktiež je potrebné uviesť, že ho už nebolo možné vykonať dodatočne, po uplynutí 5-dňovej lehoty, v rámci ktorej mal súd nielen rozhodnúť o zákonnosti prevzatia umiestneného do zdravotníckeho zariadenia bez jeho súhlasu, ale zároveň aj doručiť umiestnenému toto rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené týmto nesprávnym procesným postupom súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.“

16. Z obsahu spisu je zrejmé, že po tom ako bol umiestnený C. Ď. dňa 26. júla 2018 prijatý do zdravotníckeho zariadenia bez jeho súhlasu, umiestneného vyslúchla dňa 30. júla 2018 vyššia súdna úradníčka - Mgr. Barbara Lyciusová. Po tom ako súd prvej inštancie dňa 30. júla 2018 rozhodol o prípustnosti prevzatia umiestneného na odvolanie umiestneného odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušil uznesením z 30. apríla 2019 práve z dôvodu nevykonania výsluchu sudcom v súlade s §

260 CMP. Podľa inštrukcie odvolacieho súdu bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyslúchnuť umiestneného sudcom. Zákonná sudkyňa -Mgr. Zuzana Bezáková na pojednávaní dňa 30. januára 2020 umiestneného vyslúchla v snahe vyhovieť právnomu názoru a inštrukcii odvolacieho súdu a opätovne rozhodla uznesením z 22. apríla 2021 o prípustnosti prevzatia umiestneného C. Ď. bez jeho súhlasu do zdravotníckeho zariadenia. Odvolací súd dovolaním napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne.

17. S uvedeným záverom odvolacieho súdu nemožno súhlasiť. No aplikáciou uvedených judikátnych východísk na práve posudzovaný prípad je potrebné konštatovať, že dodatočným výsluchom umiestneného C. Ď. zákonnou sudkyňou - Mgr. Zuzanou Bezákovou na pojednávaní dňa 30. januára 2020, 2. marca 2021, 22. apríla 2021, nebolo možné uvedené pochybenie s odstupom času napraviť, a to ani napriek snahe zákonnej sudkyne. Dovolací súd preto dospel k záveru, že v posudzovanom prípade došlo k porušeniu dovolateľovho práva na spravodlivý proces.

18. Dovolateľ vo vzťahu k ním uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) namietal aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd jednak odkázal na odôvodnenie uznesenia súdu prvej inštancie a toto čiastočne doplnil. Je zrejmé, akými úvahami sa súdy pri rozhodovaní riadili. Z odôvodnenia je zřejmý, hoc aj po nesprávnom procesnom postupe vybudovaný záver o tom, že boli splnené predpoklady pre vyslovenie prípustnosti zákonnosti prevzatia umiestneného do zdravotníckeho zariadenia. Identifikovateľná uvedená nesprávnosť však nemôže viesť k záveru o nedostatočnom odôvodnení.

19. Podľa § 449 ods. 1 až 3 CSP, ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší. Dovolací súd zruší aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, len ak nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd môže zmeniť napadnuté rozhodnutie, ak je dovolanie dôvodné a mal za to, že sám môže rozhodnúť vo veci. Podľa § 449 ods. 3 CSP, dovolací súd môže zmeniť napadnuté rozhodnutie, ak je dovolanie dôvodné a má za to, že sám môže rozhodnúť vo veci; ide o prípad, ak odvolací súd nerozhodol správne a ak doterajšie výsledky konania ukazujú, že je možné o veci rozhodnúť. Ani dovolací súd totiž nesmie zabúdať, že pri riešení svojich inštančných kompetencií navonok, voči stranám sporu, vystupuje spolu s nižšími súdmi ako jeden celok. Vyšší súd je tu preto, aby napravoval meritorne pochybenia nižšieho súdu, a nie aby vyvodzoval procesné „sankcie“ voči stranám, či nižším súdom iba preto, že nepostupovali v zmysle jeho požiadavky, či predstavy. Tým sa urobí zadosť aj požiadavke rýchlosti súdneho konania, ktorá je v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru ústavným princípom. Časový horizont toho, kedy sa stranám sporu dostáva konečné rozhodnutie vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradla celkovej spravodlivosti konania. Čím je tento časový horizont dlhší, tým sa viac roztvárajú kontúry spravodlivosti ako v očiach strán sporu, tak aj vo všeobecnom vnímaní verejnosti a verejnej mienky. Celkovo sa tak oslabuje kredibilita štátnej moci a špecificky moci súdnej. Neprimeraná dĺžka konania sa potom priamo odráža v dôvere občana v štát, v jeho inštitúcie a v právo, čo je základnou podmienkou pre riadne fungovanie legitímneho demokratického a právneho štátu, ktorým podľa čl. 1 ods. 1 ústavy by Slovenská republika mala byť (4Cdo/196/2019).

20. Dovolací súd preto vstúpil do trvajúceho konania a meritorne rozhodol o jeho podstate. Vzhľadom na závažnosť a nenapraviteľnosť zisteného pochybenia na strane súdu, bol i najvyšší súd v posudzovanom prípade oprávnený urobiť záver o tom, či prevzatie umiestneného do zdravotníckeho zariadenia bolo (ne)prípustné.

21. Porušené práva umiestneného v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdov oboch inštancií už nie je možné odstrániť postupom podľa § 449 ods. 1 CSP a § 450 CSP, nakoľko procesné práva umiestneného zakotvené v ustanovení § 252 a nasl. CSP už nie je možné prinavrátiť a konvalidovať, keďže túto schopnosť stratili uplynutím zákonnej lehoty na ich vykonanie, dovolací súd aj v súlade s rozhodnutím ústavného súdu v tejto veci z 13. mája 2021 a v súlade s § 449 ods. 3 CSP preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

22. Dovolací súd žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 52

CMP).

23. Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.